
Poemes

per Salvador Oliva

SÚPLICA

Tanqueu amb clau les portes de la cambra
on el seu cos se m'apareix sovint;
prohibiu-me les places i els carrers,
els temples seus on els seus ulls mostraven
poders inexplicables per complaure;
permeteu que s'inundin de silenci
els anys passats, que es colguin els dolors
que el seu record aviva; devasteu
amb el vostre somriure aquell somriure
que encara senyoreja les presons
del meu desig; porteu totes les armes,
feu-me breu el combat, que sigui fàcil
recomençar, perquè ja res no pot
tornar-me ni les ombres dels seus passos;
esborreu-me el record, feu-me invisibles
tots els paisatges vells de la memòria:
que no em pugui enganyar, que no se'm facin
els ulls cap més il·lusió, que caigui
tot en l'oblit, que no res conegut
—ni un bes, ni un sol sospir, ni una abraçada—
pugui inundar de pena un sol instant.

ENGANYS PRIMERS

I

Et puc veure amb els ulls de la recança
assegut a la taula de l'escola,
on s'hi installava sempre aquell desordre
de llibres i papers, despentinat
i amb la llum inconstant d'aquell somriure
que estimo tant, sense envejar-lo massa.
Meravellós paisatge, què em retorna?
Veus secretes de l'ànima i del cos,
la constel·lació dels meus objectes,
dels meus primers amors, batecs encara
fascinadors, incerts, manyacs d'instints
a l'aurora del cos, mar no solcat
per cap vaixell, cel transparent de jocs.
Amb els crits dels companys, tu no senties
les altres veus: el món (un mapa mundi
penjat a la paret feia de símbol)
ja es deixava sentir lleugerament:
«Jo sóc l'Amor total —mormolejava astut—,
mira els conreus i els boscos, els cingles i les planes,
el mar, les platges, les muntanyes; Jo ho sóc Tot.
Tu pots ser u en mi, vine de pressa a fondre't
a la gran visió que els ulls saben mostrar-te.

La gent, això que en diuen els germans, no són
sinó miratges assetjants; corre, no et torbis,
Jo et donaré el benésser i la felicitat».

II

I tu li haguessis dit: «Ja vinc!»; però els afectes
humans t'haurien retingut abans
del lliurament total; per quin camí
se t'endua el desig? O quines branques
t'havien seduït? Quin zel podia
desviar-te'n l'impuls? (La terra sembla
que porti dol d'alguna mort. De quina?).
El món potser t'anava massa gran
i prou, i mai la seva veu no pot
cuitar cap alba, despertar cap son.
En canvi, al teu voltant —remors de seda—
no va trigar l'amor a fer-se veure.
Jo encara el veig, bellíssim, al costat
dels desmais ajaguts; portava un ram
de frèsia a la mà, i va parlar-te
dels seus poders ocults, dels seus encants
amb la veu de Tristan i la d'Isolda:
«Jo sóc l'Amor, el Veritable Amor —va dir—,
fora de mi no hi ha res més que indiferència;
Jo et donaré dos cossos i una sola vida,
un sol desig, un sol esguard, un sol camí;
és dolç, dolcíssim, el poder que et sollicita.
La gent, això que en diuen els germans, no són
sinó miratges assetjants; corre, no et torbis,
Jo et donaré el benésser i la felicitat».

III

I així va ser; recordes com tu eres
el soldat més valent, i ella més bella
que el mar i les muntanyes? Els amics
i el món esdevenien simplement
un decorat mancat d'abelliments;
us éreu déus, els únics déus, i el cos
era el destorb per consumir el desig,
la unió de les ànimes. Quin filtre
us va fer esclaus del mite? Quina força
va ser capaç de dejectar els instints?
Quins vels van enfosquir la visió?
Quina bondat va enganyar la bondat?
Darrere teu —tu n'eres ignorant—
hi havia una ombra que et seguia els passos
apuntant la seva arma en el teu cor.

Ara li veig el rostre sanguinari,
la seva veu cruel forfolla encara:
«Jo sóc el Predador que no promet mai res;
fora de mi no hi ha res més que falsedat.
Jo destrueixo els somnis i les delusions;
al combat del dolor, no sóc imparcial,
i et porto constantment al seu últim destí.
La gent, això que en diuen els germans, no són
sinó miratges assetjants; corre, no et torbis,
jo m'emporto el benésser i la felicitat».

DUALITATS

Atura-t'hi uns instants, deslliga-te'n del tot
i torna a començar. Ets a la cambra, són
les dues del matí, recordes solament
un gest i uns ulls, que avui se t'han mostrat lleials
i prou. Quin dret —ara et pregunto— t'han donat?
Què te'n vol el desig? Quines promeses
t'ha concedit? I tu, quines li'n fas?
Qui és que enganya a qui? O quin dels dos
abraçarà més fort pitjors delusions?
No hi ha resposta sinó al cor i al cos que us busca.

SALVADOR OLIVA